

LBRIS

We know
books

LILIANA AGACHE

**DIFICULTĂȚI
ALE LIMBII ROMÂNE
CONTEMPORANE**

Greșeli de scriere și vorbire

Ediția a II-a, revăzută și adăugită

Editura Pro Universitaria este acreditată CNCS în domeniul Științelor Umaniste și CNATDCU (lista A2-Panel 4) în domeniul Științelor Sociale.

Copyright © 2025, Editura Pro Universitaria.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin Editurii Pro Universitaria.

Nicio parte din acest volum (fragment sau componentă grafică) nu poate fi copiată fără acordul scris al Editurii Pro Universitaria.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AGACHE, LILIANA

Dificultăți ale limbii române contemporane : greșeli de scriere

și vorbire / Liliana Agache. - Ed. a 2-a, rev. și adăug.. - București :

Pro Universitaria, 2025

Conține bibliografie

ISBN 978-606-26-2029-5

811.135.1

Referenți științifici:

CS III, dr. Nicoleta Petuhov, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan-Alexndru Rosetti”, Academia Română, București

Conf. univ. dr. Mihaela Mateescu, Universitatea Creștină „Dimitrie Cantemir”, Facultatea de Limbi și Literaturi Străine, București

Redactor: Elena Onea
Tehnoredactor: Victor-Ovidiu Căpriceru
Copertă: Aurelian Leahu

Redacție:

tel.: 0732.320.664

e-mail: editura@prouniversitaria.ro

www.prouniversitaria.ro

Editura Pro Universitaria

Librăria Ujmag:

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

e-mail: comenzi@ujmag.ro

www.ujmag.ro

Ujmag.ro

CUPRINS

INTRODUCERE.....	7
Capitolul I	
Câteva norme morfologice	9
Capitolul II	
Reguli de scriere și de pronunțare literară.....	43
Capitolul III	
Semne ortografice. Semne de punctuație.....	72
Capitolul IV	
Rolul modurilor și timpurilor verbale	99
Capitolul V	
Scrierea derivatelor, compuselor, locuțiunilor	
și grupurilor de cuvinte.....	128
Capitolul VI	
Pleonasmul.....	151
Capitolul VII	
Greșeli de sintaxă	165
Capitolul VIII	
Exemple de greșeli gramaticale frecvent întâlnite	
în limbă.....	190
CONCLUZII	202
BIBLIOGRAFIE.....	208

istorie a limbii literare. Exemplele selectate, prezente atât din limba literară standard, cât și din limbajul comun, sunt preluate într-o măsură mai mică sau mai mare din volumele menționate.

În finalul lucrării, am extras câteva dintre cele mai frecvente greșeli întâlnite atât în scris, cât și în pronunțare, consemnate în limbajul comun.

Concepută ca un instrument de lucru, ghid normativ atât pentru vorbitorii nativi, cât și pentru cei străini, *Dificultăți ale limbii române (greșeli de scriere și vorbire)*, ediția a II-a revăzută și adăugită vine în sprijinul tuturor celor care sunt interesați să cultive corect limba română contemporană.

CAPITOLUL I

CÂTEVA NORME MORFOLOGICE

Greșeli produse la nivel morfologic

Morfologia este partea gramaticii care se ocupă cu studierea modificării morfemelor unităților lexicale, utilizate ca părți ale comunicării. Greșelile de morfologie sunt numeroase și au manifestări diferite, în funcție de clasele lexico-gramaticale și specificul acestora (al părților de vorbire).

În morfologie cele mai des întâlnite greșeli sunt: folosirea incorectă a desinențelor de plural, a modurilor și a timpurilor verbale, precum și a greșelilor privind înlocuirea unor forme adverbiale cu forme adjectivale corespondente care se constituie drept „încălcări flagrante ale corectitudinii limbii”. (Isabela Nedelcu, 2013)

Grupul verbal

Verbul

Verbele cu flexiune neregulată

Mai multe verbe prezintă neregularități în ceea ce privește tema unor forme flexionare. Cel mai neregulat verb este *a fi*, care

are cinci teme în cursul flexiunii. Unele verbe sunt neregulate numai la prezentul indicativ și conjunctiv și la imperativul pozitiv (*a avea, a mânca, a usca, mai puțin a lua, a bea, a vrea*), iar altele, și la perfectul simplu, imperfect și mai mult ca perfect (*a da, a sta*) (Mioara Avram, 1986, p. 201). În legătură cu verbul *a fi*, este necesară atenția la următoarele forme: indicativ prezent: *sunt* (familiar: -s, s-, popular: *îs*; livresc: *sunt*), *ești, este* și *e* (familiar și -i, -i-, popular: *îi*), *suntem* (accentuat *sîntem, sintem*), livresc: *suntem*, accentuat: *sunteți, sînt* (familiar: -s, s-, popular: *îs*; livresc: *sunt*), imperfect: *eram, erai* (formele de tipul *eream* nu sunt literare), perfect simplu: *fusei/fui, fuserăm/furăm, fusesem, să fiu, să fii*; mai mult ca perfect, conjunctiv prezent.

!Atenție la scrierea cu doi i la persoana a II-a sg.

1.- Se scrie *fi* în forma invariabilă de auxiliar din structura conjunctivului prezumtiv: *să fi fiind* și a conjunctivului perfect: *să fi fost*, imperativ pozitiv, negativ: *nu fi, nu fiți!*

2. – Atenție la scrierea diferită a formelor de persoana a II-a sg.,: gerunziu: *fiind* (două silabe), participiu: *fost, fostă, foști foste*, supin: *de fost* (Mioara Avram, 1986, p. 201).

3. – Verbul *a avea* are, ca *a fi*, forme duble la perfectul simplu: *avui/avusei, avurăm/avuserăm*. Probleme de corectitudine pun următoarele moduri: conjunctiv prezent: – *să*

am, să avem, să ai, să aibă (să nu aibe, să nu aivă), imperativ pozitiv: – *ai!, aveți!*, imperativ negativ: *nu avea!, nu aveți!*. Verbele *a mânca* și *a usca* au câte două teme în paradigma prezentului indicativ și conjunctiv, a imperativului pozitiv: indicativ prezent: *mănânc (mânc), mănânci (mânci), mănâncă (mâncă), mîncăm, mâncați, mănâncă (mâncă), usuc (usc), usuci (usci), usucă (uscă), uscam, uscați, usucă (uscă)*, conjunctiv prezent: *să mănânce (mânce), să usuce (usce)*, imperativ pozitiv: *mănâncă (mâncă), usucă (uscă), mâncați!, uscați!* (Mioara Avram, 1986, p.201).

4. Verbul *a da* – imperfect: *dădeam, dădeai* (formele de tipul *dam* sunt învechite, iar cele de tipul *dedeam*, regionale), dar *dedam, predam, redam*; perfectul simplu: *dădui, dăduși* (formele de tipul *detei* sau *dedei* sunt regionale). E puțin folosit la formațiile prefixale, mai ales la persoana a III-a sg. (*dedai, predai, redai*), mai mult ca perfect: *dădusem, (detesem, dedesem), dedasem, predasem, redasem*; conjunctiv prezent, persoana a III-a sg. și pl.: *să dea (să deie, tolerat și la limba literară fără să) să dedea, să predea, să redea*.

5. Verbul *a sta* (imperfect: *stăteam/stăm* (formele de tipul *stetiam* sunt regionale); perfect simplu: *stătui, stătuși* (reg. *stetei*), mai mult ca perfect: *stătusem (stetesem)*). Conjunctiv

prezent, persoana a III-a sg., și pl. *să stea* (*să steie*, tolerat și în limba literară fără *să*), participiu: *stat* cu valoare verbală (adj. *stătut*).

6. Verbul *a lua* (și *a prelua*, *a relua*). Perfect simplu: *luai*, *luași*; mai mult ca perfect: *luasem* (*luăsesem*). Conjunctiv prezent, persoana a III-a sg. și pl. – *să ia* (*să ieie*, tolerat în limba literară fără *să*), gerunziu: *luând*.

7. Verbul *a bea*, imperfect: *beam*, *beai* (pronunțate monosilabic, cu diftong, reg. *beam*, *beai*), perfect simplu: *băui* (reg. *beui*), conjunctiv prezent, persoana a III-a sg. și pl.: *să bea* (*să beie*, tolerat și în limba literară fără *să*), participiu: *băut* (reg. *beut*), gerunziu: *bând*.

8. Verbul *a vrea*, imperfect: *vream* (pronunțate monosilabic, cu diftong, reg. *vream*), perfect simplu: *vrui* (reg. *vrusei*), mai mult ca perfect: *vrusesem* (*vrusasem*, *vrusem*), conjunctiv prezent, persoana a III-a sg., pl.: *să vrea* (reg. *să vrie*) (Mioara Avram, 1986, p. 201). Verbul neregulat *a vrea* este concurat de sinonimul său regulat *a voi*, întrucât la unele timpuri și moduri este preferat când unul, când altul dintre aceste verbe (*a vrea* la prezentul indicativ, *a voi* la imperfect), uneori cu deosebiri între persoanele aceluiași timp (la perfectul simplu nu se folosesc formele de persoana I și a II-a sg. de la *a voi*, dar

se folosesc formele pentru celelalte persoane, la imperfect persoana a II-a sg. și persoana I pl., a II-a pl. Nu se folosesc de obicei formele lui *a vrea*, iar alteori apare exclusiv unul dintre sinonime (imperativ are numai: *a voi*). Se creează impresia că ele își împletesc formele în flexiune. Trebuie evitat verbul hibrid *a vroi* (creat prin contaminarea lui *a vrea* cu *a voi*), de la care se tolerează în limba literară cel mult formele de imperfect – *vroiam* (Mioara Avram, p. 252).

9. O serie de verbe prezintă neregularități ce privesc realizările radicalului și ale flectivelor sau/ și omonimiile. Neregularitățile se pot explica: etimologic – forme superlative ale radicalului: *a fi* (*sunt*, *ești*, *este*, *e*, *eram*, *fi*, *fiind*, *fost* etc.), *a lua* (*iau*, *iei*, *luăm* etc.), forme ale radicalului cu reduplicare: *a da* (*dădeam*, *dădeai*), *a sta* (*stăteam*, *stăteai*, *stătui*); forme de imperativ moștenite din latină: *zi!*, *du!*, *fă!*. Prin asocierea unor forme încadrabile în subclase diferite de flexiune sau chiar prin asocierea unor verbe diferite rezultă paradigme hibride: Paradigma conține, la indicativ prezent, forme ale verbului *a vrea* (*vreau*, *vrei*, *vrea*), iar la imperfect, forme ale verbului *a voi* (*voiam*, *voiai*, *voia*), prin înlocuirea unei forme din paradigmă cu o variantă atipică (recomandată de DOOM³). Verbul *a continua* are desinența *-i* pers. I, sg., ind., prez., ca și *a tăia*, *a mângâia*, dar diferă de acestea la alte forme flexionare: *continuă*, *să*

continue (față de *taie, să taie; mângâie, să mângâie*). A *azvârli* prezintă desinența *-e* la pers. a III-a, sg. ind. prez. și la pers a III-a sg. conj. prez. (*el azvârle – să azvârle*, ca și *el contribuie – să contribuie, el suie – să suie*), dar desinența *-ă* la pers. a III-a pl. ind. prez., (*ei azvârlă*, ca și la *acoperi, referi*). La pers. a I-a sg. ind. prez. are desinența proprie – *azvârl*. De asemenea, apar în flexiune a unor flective proprii *-a avea*: desinențele *-m* (*eu am*), *-u* (*ei au*); *a bea*: desinența *-u* (*eu/ei beau*); *a fi* (sufixul *-a* de imperfect (*eram*, față de *veneam*); *a ști*: sufixul de pf. simplu *-u-* (*știui*, față de *sării*), prin prezența unor omonimii particulare – *a vrea*: pers. a III-a sg. ind. prez. + pers. a III-a, sg, a III-a pl. conj. prez. (*el ia – să ia*, față de *el cântă – să cânte*) (Gabriela Pană Dindelegan, 2010, p. 272).

10. Verbele defective sunt verbe care nu pot fi conjugate complet, adică nu au toate formele gramaticale (persoane, moduri, timpuri) specifice verbelor obișnuite. Aceste lacune se datorează fie sensului verbului, fie constrângerilor de ordin morfologic sau fonetic. În majoritatea cazurilor, verbele defective sunt verbe impersonale, adică exprimă acțiuni sau stări care nu se atribuie unei persoane anume. De aceea, ele apar frecvent doar la persoana a III-a singular și nu au forme la persoana I sau a II-a.

Caracteristici ale verbelor defective:

- Nu au toate formele de conjugare.
- Nu pot fi folosite în toate persoanele.
- Unele nu admit moduri precum imperativul sau conjunctivul.
- Nu pot forma diateza pasivă.

Deși verbele defective nu se pot conjuga complet, ele funcționează corect în construcții tipice și sunt frecvent folosite în limba română. Este important să recunoaștem aceste verbe și să evităm formele incorecte (ex: *eu trebui, tu ningi* etc.).

Exemple de verbe defective cu propoziții explicative:

1. *a ninge* – corect: *Ninge de câteva ore*, incorect: *Eu ning*. (forma nu există). Observație: Se folosește doar la persoana a III-a singular, exprimând un fenomen meteorologic.

2. *a trebui* – corect: *Trebuie să învăț pentru examen*, incorect: *Eu trebui*. (forma nu există). Observație: Este un verb impersonal. Se folosește doar în construcții fără subiect personal exprimat.

3. *a se părea* – corect: *Mi se pare că are dreptate*, incorect: *Eu mă par obosit*. (forma nu este corectă). Observație: *pare* este prezent doar în construcții impersonale, cu pronume de dativ (*mi, ți, ni, vi* etc.).

4. *a ploua* – corect: *Plouă de dimineață până seara*, incorect: *Noi plouăm*. (forma nu este corectă). Observație: Ca și *a ninge*, *a ploua* este un verb impersonal, folosit doar la persoana a III-a singular.

5. *a exista* – corect: *Există multe cărți interesante*, Incorect: *Există!* (folosit ca imperativ). Observație: Nu are imperativ, deoarece nu poți porunci existența cuiva sau a ceva.

6. *a durea* – corect: *Mă doare spatele*, incorect: *Eu dor*. (forma nu este corectă). Observație: Se folosește doar la persoana a III-a, împreună cu pronume în dativ (*mă, te, ne, vă* etc.) (Gabriela Pană Dindelegan, 2010, p.272).

Alte confuzii

Verbe de conjugarea I

- *a agreea, a crea, a procrea, a recrea, a suplea* păstrează vocala *e* din rădăcină înaintea sufixului de prezent: *agreez, agreezi, agreează*.
- *a continua* are, conform normei actuale, la indicativ și conjunctiv prezent, persoana I singular, forma *(eu) (să) !continui* (nu *continuu*).
- *a da* are imperfectul *dădea*, dar *a reda* „a descrie” – *reda*.

- *a decerna* trebuie conjugat cu *-ez: (eu) (să) !decernez* (nu *decern*).

Verbe de conjugarea a II-a

- sunt de conjugarea a II-a, cu infinitivul (și toate formele compuse cu el) în *-ea* (și nu de conjugarea a III-a, cu infinitivul în *-e*), verbe ca *a cădea; a părea* și derivatele lui, alături de *a plăcea, a prevedea*.
- *a cădea; a părea, a plăcea, a prevedea, a scădea, a tăcea* au la indicativ și conjunctiv prezent, persoanele I și a II-a plural, accentul pe desinență: *(să) cădem, (să) cădeți* (nu *(să) cadeți*).

Verbe de conjugarea a III-a

- *a bate, a duce, a face, a merge* au la indicativul și conjunctivul prezent, persoanele I și a II-a plural, accentul pe temă: *(să) batem, (să) bateți* (nu *(să) bătem*);
- *a scrie* păstrează vocala *e* la indicativ și conjunctiv prezent, persoanele I și a II-a plural, și la imperativ, persoana a II-a plural: *(să) scriem, (să) scrieți; scrieți* (nu: *scrim, scriți*).

Verbe de conjugarea a IV-a

Se scriu la infinitiv prezent (și formele compuse cu acesta), precum și la perfectul simplu, persoana a III-a singular, cu un singur *-i*: *a veni*, (*el*) *veni*, dar la persoana I a aceluiași timp – cu *-ii*: (*eu*) *venii*.

- *a absolvi*, inclusiv pentru sensul „a termina un an/o formă de învățământ”, trebuie conjugat fără *-esc*: (*eu*) (*să*) *!absolv* (nu (*eu*) (*să*) *absolvesc*).
- *a mirosi* are la indicativ prezent, persoana a III-a plural, forma *!(ei) miros* (nu (*ei*) *miroase*).
- *a trebui* are la indicativ prezent, persoana a III-a, forma *trebuie*, dar la conjunctiv prezent (*să*) *trebuiască*.

Grupul nominal**Substantivul****Exprimarea numărului substantivului**

Substantivul este clasa lexico-gramaticală cu reprezentarea cea mai numeroasă în statisticile lexicografice, dar și în comunicare, în general, configurând unități care denumesc lucruri, obiecte, ființe, fenomene ale naturii, planete, stări, senzații etc. și care, din punct de vedere morfologic, are flexiune de gen, număr și caz, iar, din punct de vedere sintactic, poate fi

centrul unui grup nominal ori poate fi adjunct în diferite ale organizării sintactice.

O problemă de confuzie în exprimarea substantivului este confundarea numărului singular cu numărul plural sau folosirea greșită a desinențelor de plural.

Toate aceste confuzii și greșeli au la bază mai multe cauze, influențe cum ar fi: vorbirea populară, necunoașterea normelor actuale, lipsa de informație, cât și lipsa educației, hipercorectitudinea etc.

Exemple:

a. Forme incorecte de plural formate prin asociere:

- „S-au deschis *patinoarurile*”
Corect: „S-au deschis *patinoarele*”;
- „Familia *sorei* mele a sosit.”
Corect: „Familia *surorii* mele a sosit.”

b. Forme incorecte de genitiv-dativ feminin singular (aceste forme se realizează corect prin adăugarea la feminin plural a unui *-i*)

- „...la sursa *neregulei*.”
Corect: „...la sursa *neregulii*”;
- „centrul *pieței* din oraș...”

Corect: „centrul pieței din oraș...”;

- „Pe terenurile Grădinei Zoologice...”

Corect: „Pe terenurile Grădinii Zoologice...”

- „Își trăiesc anii bătrâneții...”

Corect: „,,Își trăiesc anii bătrâneții...”

Deseori, problemele în exprimarea numărului plural, vin din alegerea greșită a desinențelor. Este știut faptul că în uz circulă două variante ale numărului plural, dar în cele mai multe cazuri, în norma actuală este acceptată numai una dintre cele două forme. (De exemplu: „substantive”, nu „substantivuri”; „chitare”, nu „chitări”; „semne”, nu „semnuri”, „aziluri”, nu „azile” etc.)

Alte greșeli au la bază necunoașterea limbilor străine din care au fost împrumutate anumite substantive și desinențele de plural sunt folosite incorect (de exemplu: „snacksuri”, în loc de „snackuri”). Se pot produce confuzii privind desinențele de plural și de singular. (De exemplu: „un paparazzi”, în loc de „un paparazzo”.)

Desinențe greșite de numărul plural

În cazul dilemelor de genul: „morminte” sau „mormânturi”; „abțibilde” sau „abțibilduri”; „azile” sau „aziluri”; „hotele” sau „hoteluri”; „spitale” sau „spitaluri” ș.a., recomandarea este folosirea iar atunci DOOM³, sursa cea mai eficientă și cea mai la îndemână.

Unele substantive neutre, cum sunt: „caiet”, „creion”, „măr”, „scaun” etc., primesc la numărul plural desinența „-e”, iar alte substantive primesc desinența „-uri”: „laptop”, „pat”, „stilou” etc. Un număr mic de substantive neutre oscilează între cele două forme: „pedestal” – „pedestale” sau „pedestaluri”, „nivel” – „nivele” sau „niveluri” etc.

Concurența pluralelor neutre în „-uri” și în „-e” a fost discutată de lingvistul Grigore Brâncuș care, pe baza „Dicționarului explicativ al limbii române” (DEX), ediția 1975, a făcut o statistică, din care reiese că, din 4586 de substantive neutre neologice, 3061 au pluralul în „-e”, 1307 au pluralul în „-uri”, 57 prezintă forme duble de plural (în „-e” și în „-uri”) și 161 (cele în „-iu”) au pluralul în „-i”. Materialul analizat l-a condus pe cercetător la concluzia că „-uri” este selectat, în general (sunt și excepții), neutrele neologice cu radical monosilabic („blanc”, „burg”, „caz”, „corp”, „curs” etc.; excepții: „act”, „gard”, „test”,

etc., care au pluralul în „-e”) sau terminat în vocală („antreu”, „decolteu”, „eseu” etc.), precum și de neologismele insuficient adaptate („corpus”, „epus”, „jeep”, „minus” etc.), în timp ce „-e” apare la neutrele polisilabice, îndeosebi la cele derivate cu sufixe („abonament”, „capsator”, „documentar”, „inspectorat”, „organism” etc.). (Isabela Nedelcu, 2013, p.73). Grigore Brâncuș sesizează, astfel, faptul că desinența „-uri” se extinde în defavoarea desinenței „-e”.

Un număr mic de substantive neutre oscilează între cele două desinențe („-e” sau „-uri”), în afara situațiilor clare, în care se folosește pluralul numai cu desinența „-e” sau numai cu desinența „-uri”. De exemplu:

- „tunel” – „tunele” sau „tuneluri”;
- „nivel” – „nivele” sau „niveluri”;
- „chibrit” – „chibrite” sau „chibrituri”;
- „pedestal” – „pedestaluri” sau „pedestale”;
- „aragaz” – „aragaze” sau „aragazuri”;
- „azil” – „aziluri” sau „azile”
- „compromis” – „compromisuri” sau „compromise”
- „pardesiu” – „pardesie” sau „pardesiuri”
- „mormânt” – „mormânturi” sau „morminte” etc.

În cazul acestor cuvinte, norma stabilește care este forma corectă de plural sau dacă ambele forme sunt acceptate. Astfel, conform DOOM³ sunt recomandate următoarele forme: „tuneluri/ tunele”, „niveluri/ nivele”, „chibrituri”, „pedestal/ pedestaluri”, „aragaze”, „aziluri”, „compromisuri”, „pardesie”, „morminte”. (DOOM³)

Exemplu:

„Nu-ți imaginezi ce emoții am și câte *grijuri* îmi fac!”
(www.parinti.com, 17.06.2006)

Corect: „Nu-ți imaginezi ce emoții am și câte *griji* îmi fac!”

„Prima formă de feminin plural în „-uri” („cărnuri”) este înregistrată abia în 1620 (în manuscrisul „Alexandriei”) și nu diferea semantic de forma veche „cărni”. Mai târziu, în „Biblia” de la 1688, pluralul „cărnuri” începe să aibă și sensul „soiuri de carne”, ca în limba actuală.” (Constantin Frâncu, 1982, p. 199-212). Puține substantive de genul feminin pot avea desinența de numărul plural terminată în „-uri”. Cum ar fi următoarele exemple: „alamă” – „alămuri”, „blană” – „blănuri”, „carne” – „cărnuri”, „ceartă” – „certuri”, „lipsă” – lipsuri”, „mâncare” – „mâncăruri”, „treabă” – „treburi”, „vreme” – „vremuri”. Folosirea și apariția acestei desinențe la substantivele feminine la numărul plural reprezintă o extindere de la substantivele de

genul neutru. Astfel, substantivele feminine cu pluralul în „-uri” sunt considerate „în realitate o varietate de neutre plurale fără singular, grefate pe feminine singulare care n-au plural, iar uneori și pe feminine sub forma pluralului.”

„În funcție de sens, se disting trei tipuri de utilizări ale desinenței „-uri” în cazul substantivelor feminine:

- a) când desinența „-uri” nu se corelează cu niciun sens special în raport cu singularul, („ceartă-certuri”; „lipsă-lipsuri”; etc.);
- b) când desinența „-uri” marchează sensuri diferite de cele ale formei de singular; („mătase-mătăsurii”; „favoare-favoruri”; etc.);
- c) când desinența „-uri” imprimă substantivului un sens depreciativ, („politeți”/”politețuri”; „bunătați”/”bunătațuri”; etc.).” (Mioara Avram, 2005, p. 111-120)

Foarte rar, desinența „-uri” poate să înlocuiască desinența „-i”, greșeală prezentă în titlu: „grijuri”, în loc de „griji”.

Multe substantive feminine au, pe lângă forma de plural cu desinența „-uri”, și variante cu desinențe în „-e” sau în „-i”. („vreme”- „vremi” sau „vremuri”).

- „În Drobeta-Turnu-Severin, au fost anulate două garniture...” (www.radioseverin.ro)

Corect: „În Drobeta-Turnu-Severin, au fost anulate două garnituri...”

- „...plimbări cu trăsorele trase de cai” (Antena 1, 17.04.2009)

Corect: „...plimbări cu trășurile trase de cai”

- „Înainte mâncam câte două ciocolăți normale” (forum.gefit.ro, 9.01.2010)

Corect: „Înainte mâncam câte două ciocolate normale”;

Majoritatea substantivelor de genul feminin au desinența „-i” sau desinența „-e” la numărul plural: „mese”, „fete”, „lăzi”, „flori”.

Această opoziție dintre cele două desinențe este foarte veche, deși multe substantive pot avea ambele forme, norma actuală impune folosirea unei singure forme, fie cu „-e” („ciocolate”, „comune”, „piețe” ș.a.), fie cu „-i” („coli”, „plăpumi”, „sorti” ș.a.).

Adaptarea substantivelor terminate în vocală accentuată creează unele complicații. La multe cuvinte spaniole sau amerindiene (venite prin spaniolă) s-au adăugat un „-s” care era de fapt semnul pluralului: „aino”, „inca”, „maia”, „pampa”,